

Keresztelő

Az emberi sorsok legelső epizódja talán a „keresztelő” (közelmúltban „névadónak” is hívták) megtartása. Ennek szabályozását már 813-ban az egyház elrendelte. Az újszülött gyermek keresztvíz alá tartását a főkomának nevezett személy végezte. A többi keresztszülőket kiskomák nevezik.

A keresztelő lakoma alkalmával a bőséges asztal járt, hiszen erre az ünnepre összejött a rokonság, a sógor-komaság.

- Márvány kalácsot sütött a főkomaasszony. Többféle leves, sült és sütemény (régebben sült tésztának hívták) volt az asztalon.
- A szabály az volt, hogy mindenből kellett szedni, üres legyen a tál, a tányér, mert ekkor lesz egészséges a megkeresztelt gyermek.

Halotti tor

Az emberi sors végső fordulója az elmúlás. Az eltávozott tiszteletére tornak nevezett lakomát rendeznek/tek). Az ősi szokás a régi hitvilágban gyökeredzik. Kenyérrel, pálinkával kezdődik, az asztalnál egy terítéket raknak az eltávozottnak is.

Az asztalra az került, amit a szervezők gazdasága, anyagi helyzete megengedi/te).

- A paprikás hús és/vagy húsos kása talán mindenhol az asztalra került és „Ha bánat van ital is kell.”

(Farkas Katalin gyűjteménye mentén lejegyezte: netyem)